

Sygn. akt III CSK 129/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku K. P. i D. P.
przy uczestnictwie T. S.A. z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt II Ca 1204/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestnika
postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 9 października 2014 r. Skarżący powołali się na potrzebę wykładni art. 305¹ i 305² k.c. przez wskazanie, czy możliwość ustanowienia służebności przesyłu wyłącza jakiegokolwiek tytuł prawny, czy jedynie już istniejąca służebność przesyłu. Obok tego, skarżący wskazali także na potrzebę wykładni art. 336 k.c. przez stwierdzenie, czy przed 1989 r. przedsiębiorstwo państwowe mogło posiadać wolę władania nieruchomością na swoją rzecz (*animus rem sibi habendi*). Obok tego skarżący wskazali także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje wskazywana przez skarżących przesłanka konieczności wykładni przepisów prawa wywołujących wątpliwości lub budzących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wykazanie jej występowania w sprawie wymaga sprecyzowania tych wątpliwości oraz przedstawienia konkretnych rozbieżnych opinii i rozstrzygnięć (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13, nie publ. oraz z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.). Skala tej rozbieżności powinna pozostawać przy tym na tyle znacząca, by uzasadniała ich rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy. Twierdzenia pozwanej nie zawierają jednak

argumentacji tego rodzaju, ograniczając się jedynie do kwestionowania utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, przyjmującej możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesytu (problem pierwszy) oraz wskazania na jedną tylko wypowiedź sądu powszechnego, która nie może świadczyć o istnieniu poważnych rozbieżności w tym zakresie (problem drugi).

Sposób sformułowania obu kwestii bardziej odpowiada przesłance istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), także w tym wypadku nie uzasadniałoby to jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, powołanie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). W zakresie pierwszego problemu, utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego (obszernie wskazywane przez samych skarżących) wyklucza konieczność ponownego wyjaśniania tej kwestii w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. W odniesieniu natomiast do drugiej kwestii, skarżący – poza bardzo ogólnikowymi stwierdzeniami i jedną wypowiedzią sądu powszechnego – nie wykazali, w czym miałyby się wyrażać istotne wątpliwości związane z tą kwestią, wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących

w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

W pozostałym zakresie (punkty b, f i g) uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostaje niezrozumiałe. Skarżący nie wskazują w nim jakichkolwiek konkretnych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., równocześnie zaś jakakolwiek bardziej szczegółowa intencja stojąca za tą argumentacją jest niemożliwa do ustalenia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.